

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The document provides a detailed list of items that should be tracked, such as inventory levels, accounts payable, and accounts receivable. It also outlines the procedures for recording these transactions, including the use of double-entry bookkeeping to ensure that the books balance.

The second part of the document focuses on the analysis of the financial data. It explains how to calculate key financial ratios and metrics, such as the gross profit margin, operating profit margin, and return on investment. These metrics are used to evaluate the company's performance and identify areas for improvement. The document also discusses the importance of comparing the company's performance to industry benchmarks and providing a clear explanation of any variances.

The final part of the document covers the preparation of financial statements. It provides a step-by-step guide to creating the income statement, balance sheet, and cash flow statement. It also discusses the importance of auditing the financial statements to ensure their accuracy and reliability. The document concludes with a summary of the key findings and recommendations for the future.

FIGEN ŞAKACI • Bitirgen

FIGEN ŞAKACI 1971 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. 1989 yılında gazeteciliğe başladı, çeşitli gazete ve dergilerde muhabirlik, köşe yazarlığı yaptı. İş Bankası Kültür Yayınları'ndan *Her Doğum Bir Mucizedir* ve *Mizah Zekânın Zekatıdır* adlı iki nehir söyleşi kitabı yayımlandı. *Bitirgen*'le başlayan roman üçlemesinin ikincisi olan *Pala Hayriye*, İletişim Yayınları tarafından 2014'te yayımlandı.

Everest Yayınları, 1 baskı (2011)

İletişim Yayınları 2023 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 308

ISBN-13: 978-975-05-1564-4

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Gamze Kutluk

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berrin Tablacıoğlu

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FİGEN ŞAKACI

Bitirgen

BİR UZUN HİKÂYE

O ağaçların hürmetine...

Merhaba,

Burası Sivrisinekler kasabası... ayırın ortasına diktikleri birkaç evden başka bir şey yok; onların evleri kiremit renginde, bizimkiyse bok sarısı. Burayı hiç sevmedim ama annelere sorarsan bizim için gelmişler; denize girelim, adam gibi tatil yapalım diye. Kiminle tatil yapacağız anlayamadım, burada kimse yok ki, olanlar da zaten İstanbul'daki komşularımız. Madem burada da onlarla birlikte olacaktık niye o kadar yol geldik? Anneme sordum, sizin gibi namkörlerin ağzına da çok yüzüne de dedi. Namkör denmez, nankör denir deyince de bir tane patlattı. Bir daha kimseye bir şey söylemeyeceğim. Burada üç ayım nasıl geçecek kara kara onu düşünüyorum şimdi. Yanımda bir tek sen varsın. Karnemde hepsi pekiyi olmuş neye yarar, kimse hiç hediye almadı. Ben de seni aldım kendime, karne hediyesini kendi kendine alan tek çocuk benimdir herhalde. Çok güzel kırmızı saçlı bir kız var kapağında. Bakkaldan kalan para üstleriyle bir tek bunu alabildim ama olsun seviyorum kırmızıyı. Sen bugünden sonra artık benim günlüğümsün. Günlük yazmaya Fırat Bey sayesinde karar verdim. Dediğine göre günlük tut-

mak insanın her gününün hesabını kendi kendine vermesi demekmiş. O nedenle sen benim aynı zamanda okuldaki gibi yazılı sınavımsın. Ama yazdıklarımдан ötürü not verme, puan kırma, sınıfta bırakma hakkı sadece benim. Tek istediğim seni kimsenin ama kimsenin ele geçirmemesi. Eğer biri seni okursa ben içimi açık açık dökemem, hele abim ya da ablam bir okursa o zaman ölsem daha iyi. Bu nedenle seni deniz çantasının içine, havluların arasına sakladım. Üzerine biraz güneş yağı dökülmüş, kalemin mürekkebi akmış diye kusuruma bakma. Madem senden başka kimsem olmayacak, sana bir isim vereyim diyorum, ne dersin? Aklıma bir şeyler geldi ama hiçbirini beğenmedim. Sana en çok yakışan ismi bulana kadar biraz daha düşünmem lazım.

* * *

Buldum, senin adın bundan sonra Bitirgen olsun! Ne demek diye sorma, ben de bilmiyorum. Babam bana öyle diyor ve çok hoşuma gidiyor. Babamın Bitirgen'i benim, benimki de sensin, anlaştık mı? Bak canım; burada erik ağaçları var, elma ağaçları var, inek boklarına basmadan yürürsen, denize inen çok güzel bir yol var. Yolun iki yanında ağaçlar olduğu için tek başıma inmeye korkuyorum, her defasında otların arasından hışırtılar geliyor, bir şeyler kıpırıyor. Geçen gün annemin bacağına yılan dolandı, korkudan çılgık atınca babam da ona bağırды, bu kadar küçük yilandan korkulur mu diye; iyi de daha büyük olsa annemi öldürürdü babacığım dedim. Babam sustu, annem ölsem de kurtulsam deyip ağladı. Aslında ben de korkuyorum ama yine de o yoldan yalnız yürüyorum. Hem şarkı söylerken hiçbir hayvan bana yaklaşamaz. Bir tek sahildeki köpekler anlamıyor şarkıdan. Hemen yanaşmak istiyorlar, korkarsam hemen anlarırmış, o yüzden belli etmemeye çalışıyorum. Yanıma gelip ruziyemi (annem kukuya ruziye diyor) kokladıklarında bile

sesimi çıkarmıyorum. Geçen gün bir kangal komşunun eli ni kapmış, bunlar da benim ruziyemi kaparlarsa ya... Hele bir denesinler, ben de onların kuyruklarını tutar bırakmam!

* * *

Bugün kayalıklara kadar yürüdüm. Hafta başı olduğu için sadece etli butlu kadınlar vardı sahilde, bir de kıyıda oynayan çocuklar. Birinin yanına oturup kumdan kaleler diksem mi diye düşündüm, vazgeçtim. Gittim yosun tutmuş kayalıklara tırmandım, iyi bok yedim; düştüm çenemin üstüne. Herkes kayaların üzerine kalp çizmiş, içine de baş harflerini kazımış, ben de kendime bir kalp kazıyayım dedim ama yanına kimseyi bulamadım, hem çenem de kanıyordu. Ağlaya ağlaya geri döndüm, kıyıdağiler ağladığımı görmesin diye yüzerek döndüm hem de, çenem tuzlu suya girince çok yandı. Onun için de ayrıca ağladım.

* * *

Babama Bitirgen ne demek diye sordum; meğer küçük ve şeker gibi tatlı kayısıymış. Ben de küçük ve şeker olduğum için onun Bitirgeniymişim. Ne güzel değil mi? Çok sevindim. Bence sana da çok yakıştı bu isim.

* * *

Boşuna demiyorum Sivrisinekler kasabası diye. Gece hiç uyutmuyorlar, ablamla benim yattığım odanın penceresi hep açık. Yatağımın üzerine asmalar sarkıyor, annem sinekler asmaya geliyor diyor. Hiç de değil, benim için geliyorlar, tam uykuya dalacağım saatte sinsice gelip, vızıldayarak kanımı emiyorlar. Onlar yüzünden her gece yüzüme bir şaplak indiriyorum. Beni kimsenin dövmesine gerek kalmıyor.

* * *

Bugün evimize biraz ısındım, daha doğrusu bahçemizi sevdim. Babam karpuz ekti, bir de domates. Kuyu da kazdırdı ama kuyudan bir türlü su gelmedi, toprak küsermiş buralarda. Babam kuyucu ustaya bağırdı; ne yaptık küstürecek ya, saçma sapan konuşma diye. Suyunu kaçırır mış kuyu, çaktırmadan kendine başka bir yol açar ve de kaçıverirmiş. Babam ustayı dinledikçe kızdı. Ulan paramızla açtığımız kuyu da bize küsüyor iyi mi, derken boynundaki iki tane damar parmağım kadar oldu. Peki ne yapacağız dedi, ustayla uzun uzun konuştular. Ustanın ne demek istediğini pek anlamadım, bence babam da anlamadı. Suyun kaçacağı her yerin başını tutarız abi, sen merak etme dedi, babam da, nasıl yahu, Allah Allah, olur mu dersin gibi boyna sordukça sordu, çok sıkıldım, eve girip Red Kit'in kervanıyla yola koyulayım bari dedim. Annem mutfakta kızartma yapıyordu. Gel bir işin ucundan tut diye bağırdı ama bana ne! Ben cevap vermeyince annem iyice sinirlendi, her biri anamıza yardım edelim, bütün gün canı çıkıyor demez, götüne nişadır deymiş gibi dolaşır diyordu ki, ne oldu biliyor musun? Gümbür diye birden bomba patladı. Evet, hem de tam evimizin ortasında! Çatıdaki kiremitlerin yatak odasının camından aşağı dikine dikine uçtuğunu gördüm. Annem çılgınlık attı. Ben hiç bağırmadım, korktuğum zaman sesim hiç çıkmıyor. Annem sanki biraz önce azarladığı ben değilmişim gibi hemen yanıma koştu, kucakladı beni. Ama ben sokmadım başımı göğsüne, babamı çok merak ettim. Bahçeye koştuk hemen, ne babam vardı bahçede ne de kuyucu usta. Havaya baktım; belki babam korkuyla ceviz ağacına konmuştur diye ama yoktu. Karşiki komşunun damında da, arabanın altında da. Yani anlayacağın Bitirgenim gökte de yerde de yoktu babam, birden keşke sıkılıp yanından gitmeseydim, birlikte yok olsaydık diye geçti içimden. Annemle beraber fırıncının tavukları gibi bir oraya bir buraya

koşturup durduk. İçim kızgın yağı bir dikişte içmişim gibi nasıl yandı anlatamam... Annem de korktu, demek ki o da seviyor babamı. Ağlaya ağlaya oraya buraya bakınırken meğer babam da bahçe duvarının arkasından bizi seyretmiyor muymuş. Annem babamı o halde görür görmez hem Allah'a şükretti hem de babama küfretti. Senin yaptığın işe sıçayım dedi ama babam duymadı. Gidip hemen babamın boynuna atladım ama eşsek kadar oldum in diyerek sepet gibi ortaya bıraktı beni. Annem suratını öyle bir astı ki babam hemen topu ustaya atıp işin içinden çıkıverdi. Yahu Hilmi Usta, bu dinamitler içerde patlar, kuyu uyanıverir deyince hadi deneyelim bakalım dedim diye anlatmaya başladı. Çok büyük ses çıktı ama değil mi dedi, ses çıktı ama su da çıktı diye bıyığını bura bura güldü. Babam da şımarınca benim gibi oluyor! Ama ben hâlâ niye kuyuya dinamit koyduklarını anlamadım. Peki çatıdan düşen kiremitler ne olacak, yağmur yağarsa tepemize su akmaz mı diye sordum, annem bacak kadar velet bile bunları düşünüyor, senin aklın bir karış havada diye söylenip durdu babama. Şimdi kuyunun suyunu içsek yanık yanık kokar mı diye sordum; içmek için değil salak, diye bağırdı annem, her zamanki gibi sinirini benden çıkardı. Bu suyla bahçe sulanacakmış, bostanlar arsızmış, susuz yapamazlarmış. Akşam sofrada annem yine babamın başının etini yedi. Evi de havaya uçursaydın, altı yılda zor kavuştuk, altı saniyede hevesimiz kursağımızda kalırdı deyince yine kavga başladı. Sonunda babam rakısını kafasına dikti, annem yatsıyı kılmaya gitti. Zaten ne zaman yemekte kavga çıkmadı ki, ben hiç kavgasız bir akşam yemeği hatırlamıyorum, kahvaltı da. Öğlen zaten herkes bir yerde, yani anlayacağın yemek yerine birbirimizi yiyoruz ama bir türlü doymuyoruz.

* * *